

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/472/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813212871
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813212871.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyho, sudkyne JUDr. Emílie Zimovej, a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovéj v právnej veci navrhovateľa C. V., nar. XX.X.XXXX, bytom H. rad XXXX/XX, F., zastúpeného JUDr. Milanom Sobotom, advokátom so sídlom Hlavná 659, Nitrianske Rudno, proti odporcovi Y. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXX/XX, F., o zaplatenie 35.910,57 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. augusta 2014, č.k. 8C/27/2013-118, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t.j. vo vyhovujúcom výroku čo do istiny a trov konania, potvrdzuje.

II. Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t.j. vo vyhovujúcom výroku čo do úroku z omeškania mení tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 28.601,36 eur za obdobie od 26.4.2013 do zaplatenia a vo zvyšku úroku z omeškania návrh zamietá.

III. Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrhu čiastočne vyhovel a odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 28.601,36 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 1.1.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania 1.484.46 eur. Vo zvyšku návrh zamietol.

Rozhodol tak o návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia dohodnutého podielu 90 % na zisku zo spoločného speňažovania pohľadávok, ktorý bol v celom rozsahu vyplatený odporcovi.

Okresný súd mal za preukázané, že medzi účastníkmi bola uzavretá dohoda označená ako Zmluva o vzájomnej spolupráci, na základe ktorej poskytol odporca dve pohľadávky v celkovej nominálnej hodnote 24.305.173,24 Sk nadobudnuté ním za 20.000 Sk a navrhovateľ poskytol sumu 180.000 Sk na účely krytia nákladov spojených s vymáhaním predmetných pohľadávok. Na nákladoch a zisku sa mali účastníci podieľať v pomere 90 % v prospech navrhovateľa a 10 % v prospech odporcu, a to na základe vyúčtovania vykonaného nimi poverenou osobou. Ďalej mal okresný súd za preukázané, že po vymožení časti jednej z pohľadávok bolo odporcovi dňa 10.6.2009 pripísané na jeho účet 1.200.000 Sk (39.832,70 eur), pričom náklady s vymožením tejto časti predstavovali 611,43 eur a daňová povinnosť s tým spojená a splnená odporcom 7.441,98 eur. Po odpočítaní uvedených nákladov a dane predstavoval zisk 31.779,29 eur, z ktorého 90 % priznal okresný súd navrhovateľovi napadnutým rozsudkom, a to vrátane úroku z omeškania od 1.1.2012, pretože od 12.10.2011 mal odporca k dispozícii vyúčtovanie nákladov vymáhania. Vo zvyšku presahujúcom priznanú sumu nepovažoval okresný súd návrh za dôvodný.

Okresný súd neuznal obranu odporcu spočívajúcu v tvrdení neplatnosti zmluvy, pretože odporca nepreukázal danosť tiesne na jeho strane. Za platné nepovažoval okresný súd ani odstúpenie od Zmluvy o vzájomnej spolupráci, pretože dôvod pre odstúpenie spočívajúci v uzavretí zmluvy v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok (§ 49 OZ) nepovažoval okresný súd za daný, keďže určenie hodnoty vkladu odporcu sumou 20.000 Sk nepovažoval za nápadne nevýhodné podmienky, keď za túto sumu odporca pohľadávky nadobudol. Odstúpenie od zmluvy nepovažoval okresný súd za dôvodné ani pre omeškanie so zaplatením vkladu navrhovateľa (§ 517 ods. 1 OZ), pretože tieto prostriedky poskytol navrhovateľ JUDr. J., ktorý z nich platil súdne poplatky a trovy právneho zastúpenia a zvyškom naďalej disponuje. Za dôvodnú nepovažoval okresný súd ani odporcom vznesenú námietku premlčania. Podľa okresného súdu mohol navrhovateľ prvýkrát uplatniť právo na súde druhý deň po tom, čo bola suma pripísaná na účet odporcu (11.6.2009) a pokiaľ tak urobil návrhom doručeným súdu dňa 11.6.2012, bol tento podaný pred uplynutím premlčacej lehoty. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 34, § 39, § 49, § 51, § 101, § 122 ods. 1, § 122 ods. 2, § 517 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, § 526 ods. 1, § 530 ods. 1, § 559 ods. 1, § 559 ods. 2, 829 ods. 1, § 832 ods. 1, § 833, § 834, § 837, § 841, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. podľa pomeru úspechu vo veci.

Proti rozsudku, a to do vyhovujúceho výroku a trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý navrhol jeho zmenu zamietnutím návrhu, prípadne zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odporca namietal nepresnosti v opise skutkového stavu ako napríklad spôsob zoznámenia sa účastníkov, formu predzmluvných jednaní účastníkov a pod., ako aj vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozsudku. Vyčítal nedostatočné hodnotenie výpovede svedka Gažíka, ktorú okresný súd v podstate iba prepísal. Namietal, že nikdy nebolo dohodnuté spoločné vymáhanie pohľadávok, ale navrhovateľ sa mal podieľať na činnosti len poskytnutím potrebného kapitálu a na výsledku podielom na zisku. Spochybnil tiež zloženie vkladu zo strany navrhovateľa a poukázal na nedostatočné vyúčtovanie zo strany svedka Gažíka.

Odporca namietal nesprávnosť skutkového zistenia, že v zmluve nebola dohodnutá ani inak určená splatnosť podielu na zisku, pričom sa v nej výslovne uvádza, že nárok na podiel vzniká po skončení každého jednotlivého vymoženého pohľadávky. Tým, že okresný súd neuviedol kedy k vymoženiu pohľadávky došlo, je zistenie skutkového stavu neúplné. Odporca okresnému súdu ďalej vyčítal, že nebral do úvahy listinu označenú ako „moja výpoveď“ k prebiehajúcej konaniu.

Za nesprávne považoval odporca závery o finančnej tiesni na jeho strane pri uzatváraní zmluvy, ktorej danosť jednoznačne vyplýva už z toho, že samotná zmluva bola uzavretá práve z dôvodu že odporca potreboval financie na vymáhanie pohľadávok. Táto skutočnosť pritom nebola v konaní ani sporná a je možné ju považovať za hlavný zmysel uzavretej zmluvy. Odporca mal tiež za to že finančná tieseň ako nedostatok peňazí na strane odporcu je negatívnym tvrdením ktoré nemohol preukázať odporca, ale bola povinná ho vyvrátiť protistrana preukázaním opaku, čo však navrhovateľ neurobil.

Ďalej okresnému súdu odporca vyčítal, že sa nevysporiadal s tým, prečo navrhovateľ neplnil svoju vkladovú povinnosť odporcovi tak ako bolo dohodnuté v zmluve ale k rukám svedka Gažíka. Odporca poprel, že by jeho odstúpenie od zmluvy bolo len účelovou obranou tak ako to uzavrel okresný súd, pretože aj po odstúpení od zmluvy stále ponúkal možnosť vyriešiť spor zmiernou s tým, že vyplatí navrhovateľovi 28 601,36 eur, pokiaľ bude táto suma znížená aspoň o časť nákladov odporcu spojených s týmto konaním.

Odporca tiež namietal odňatie možnosti konať pred súdom spočívajúce v tom, že okresný súd sa nevysporiadal s viacerými podstatnými tvrdeniami odporcu a neodôvodnil svoj odklon od judikatúry Najvyššieho súdu SR v obdobnej veci (4 Obo/125/2003). Otázkou neplatnosti zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, ktorá bola riešená aj v uvedenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sa okresný súd v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Pritom niet pochyb, že reálna hodnota vkladu odporcu výrazne prevyšovala jeho účtovnú hodnotu. To vyplýva jednak z nominálnej hodnoty odporcom vložených pohľadávok, ako aj zo skutočnosti, že už len na jednu z pohľadávok sa podarilo vymôcť

1 200 000 SK. Uvedená suma je minimálna skutočná hodnota vkladu odporcu, a preto ohodnotenie jeho vkladu pre účely zmluvy sumou iba 20 000 SK predstavuje rozpor s dobrými mravmi. Aj z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pritom vyplýva, že rozhodujúca je skutočná hodnota vloženej pohľadávky a nie suma, za ktorú bola nadobudnutá. Za nemravné je teda potrebné považovať, pokiaľ jeden z účastníkov zmluvy získal na úkor druhého neprimerane viac než sám poskytol.

Odporca ďalej namieta ako nesprávne závery o neplatnosti odstúpenia odporcu od zmluvy, a to tieseň na jeho strane, k danosti ktorej sa vyjadril na inom mieste odvolania, namieta ako nesprávny aj záver o neplatnosti odstúpenia pre omeškanie navrhovateľa so splnením povinnosti zložiť svoj vklad, keďže sa okresný súd vôbec nezaoberal okolnosťami ako k splneniu tejto povinnosti navrhovateľa došlo. Nesprávny bol aj záver okresného súdu o určení začiatku plynutia premlčacej doby, pretože vôbec nerozlišoval, že podľa zmluvy mal navrhovateľ dve práva, a to právo žiadať podiel na zisku, ktorému zodpovedala povinnosť odporcu vyúčtovať výsledok hospodárenia a až po tomto následne vzniklo navrhovateľovi právo na vyplatenie peňažnej sumy. Podanou žalobou sa pritom navrhovateľ domáhal uvedeného práva žiadať podiel na zisku ktoré podľa zmluvy účastníkov vzniká po skončení každého jednotlivého vymoženia pohľadávky. Odporca v odvolaní zastával názor že zmluvné ustanovenie podľa, ktorého účastníkom vzniká nárok na podiel zo zisku po skončení každého jednotlivého vymoženia pohľadávky zakladá totožnosť momentu vymoženia pohľadávky a momentu vzniku práva žalobcu požadovať podiel na dosiahnutom zisku. Za moment vymoženia pohľadávky je potom potrebné považovať moment jej zániku. K domu došlo urovnáním medzi dlžníkom predmetnej pohľadávky a odporcom. Premlčanie práva na vyplatenie podielu na zisku bolo potom podľa odporcu potrebné počítat od okamihu vyplatenia peňažných prostriedkov zo strany dlžníka, teda odo dňa 26. 8. 2008 .

Za nesprávne právne posúdenie považoval odporca posúdenie zmluvy účastníkov podľa ustanovení zmluvy o združení, pričom sa svojím obsahom podstatne viac blížila zmluve o tichom spoločenstve.

Odporca tiež namietal uskutočnenie " čiastočného vyporiadania účastníkov združenia", keďže zmluva medzi účastníkmi takýto postup nepozná a neumožňuje. Delenie majetku upravuje len pri ukončení činnosti. Dovtedy je majetok získaný pri vymáhaní spoluvlastníctvom účastníkov. Z postupu súdu sa javí, že mienil pristúpiť k vyporiadaniu spoluvlastníctva účastníkov, pri ktorom postupe by však nebol priestor na uloženie platenia úrokov z omeškania odporcovi a okresný súd rozhodol nad rámec návrhu.

Za nesprávne považoval odporca aj určenie okamžiku vzniku omeškania so zaplatením dlhu navrhovateľovi. Podľa odporcu nie je daný jediný dôvod, pre ktorý by malo byť omeškanie založené práve vyhotovením vyúčtovania zo strany svedka J.. Naopak splatnosť dlžnej sumy mohla nastať najskôr po výzve navrhovateľa na plnenie, za ktorú možno v danom prípade považovať najskôr moment doručenia návrhu odporcovi.

Ohľadom trov konania odporca namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s ním navrhovanou aplikáciou § 150 ods. 1 O.s.p. a priznané trovy za ďalšie pojednávania považoval odporca za neúčelné, pretože právny zástupca navrhovateľa len zopakoval svoj predchádzajúci postoj.

Navrhovateľ sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti čo do priznanej istiny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je v tejto časti výroku vecne správny. Čo do úroku z omeškania bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zmeniť podľa § 220 O.s.p. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Účelom odvolacieho konania je posúdiť správnosť tých skutkových a právnych záverov, a postupu súdu prvého stupňa, ktoré odvolateľ namieta, a na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Pokiaľ napadnuté rozhodnutie obsahuje závery, alebo konštatovania, na ktorých nie je založené, teda závery, či konštatovania nadbytočné, jedná sa o nenáležité vyhotovenie rozhodnutia, teda formálnu chybu, avšak bez vplyvu na vecnú správnosť rozhodnutia. Preto nepresnosti v opise skutkového stavu ako aj vnútorná rozpornosť odôvodnenia rozsudku v častiach, na ktorých nebolo rozhodnutie o veci založené, nepredstavuje dôvod, v ktorom by mohla spočívať nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a je preto

nadbytočné sa nimi zaoberať v odvolacom konaní. Odporcom vytýkané nedostatky tohto typu, preto neboli spôsobilým odvolacím dôvodom.

Pokiaľ odporca dovodzuje nesprávnosť skutkového zistenia okresného súdu o zmluvne nedohodnutej, ani inak určenej splatnosti podielu na zisku tým, že zmluva výslovne uvádza, že nárok na podiel vzniká po skončení každého jednotlivého vymoženía pohľadávky, nejedná sa v tomto ustanovení zmluvy o určenie splatnosti, ale o určenie okamžik vzniku práva. Tieto dva momenty je potrebné odlišovať. Vznik práva predstavuje vznik tomu zodpovedajúcej povinnosti druhej strany ale až so splatnosťou je spojené oprávnenie, splnenie danej povinnosti požadovať. Správny bol preto záver okresného súdu, že splatnosť nebola medzi účastníkmi dohodnutá ani inak určená. V dôsledku uvedeného potom ani nedošlo k odporcom vytýkanému neúplnému zisteniu skutkového stavu tým, že okresný súd neuviedol kedy k vymoženiu pohľadávky došlo.

Ďalej odporca namietal, že okresný súd nebral do úvahy listinu zo strany odporcu označenú ako „moja výpoveď k prebiehajúcej konaniu“. Neuvádza však, aké okolnosti pre vec podstatné mali v dôsledku odporcom tvrdeného postupu okresného súdu ostať nezohľadnené. V rozhodnutí je súd povinný zohľadniť všetky podstatné okolnosti veci, ktoré vyjdú v konaní najavo. Odporca neuviedol, v čom mal byť obsah uvedenej listiny podstatný, a preto ani jej prípadné nezohľadnenie nepredstavuje vadu konania s dopadom na vecnú správnosť rozhodnutia (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.).

Nesprávne neboli závery okresného súdu o nepreukázaní finančnej tiesne na strane odporcu pri uzatváraní zmluvy. Finančnú tieseň nemožno dovodzovať zo skutočnosti, že dôvodom uzavretia zmluvy je získanie financií. S týmto argumentom odporcu by bola vo finančnej tiesni uzavretá každá úverová zmluva. Preukázanie finančnej tiesne tiež okresný súd správne považoval za dôkazné bremeno odporcu, ktorý jej existenciu tvrdil. Jej preukázanie nepredstavuje dôkaz neexistencie skutočnosti, pretože finančná tieseň nie je preukázateľná iba tým, že subjekt nedisponuje financiami, ale typicky preukázaním dôsledkov, ktoré nedostatok financií má vo sfére dotknutej osoby. Preto rozhodne nebolo dôkazným bremenom navrhovateľa preukázať, že odporca nebol vo finančnej tiesni pri uzatváraní zmluvy.

Čo sa týka odvolacích námietok odporcu k nedostatočne zistenému splneniu zmluvnej povinnosti zo strany navrhovateľa (poskytnúť 180.000 Sk na náklady vymáhania), na ktorej nesplnení odporca zakladal okrem iného odstúpenie od zmluvy podľa § 517 ods. 1 OZ, v tomto smere je splnenie uvedenej povinnosti dostatočne preukázané zo skutočnosti, že náklady spojené s vymáhaním odporcovi vyplatené časti jednej z pohľadávok boli uhradené. Nie je preto rozhodujúce ako navrhovateľ svoju povinnosť splnil, ale že bol naplnený účel jej splnenia.

Neobstojí tvrdenie odporcu, že okresný súd sa nezaoberal otázkou odporcom namietanej neplatnosti zmluvy účastníkov, čím malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom. Súčasťou právneho posúdenia veci zo strany okresného súdu bolo aj ust. § 39 OZ a k otázke platnosti zmluvy sa okresný súd vyjadril na str. 6 posledný odsek odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. K tomu možno v súvislosti s odkazovaným rozhodnutím NS SR sp. zn. 4 Obo/125/2003 doplniť, že ohodnotením pohľadávok odporcu pre účely jeho vkladu sumou 20.000 Sk, teda hodnotou, za ktorú ich odporca nadobudol, nedošlo k neprimeranému prospechu na strane navrhovateľa, keď z vymoženej sumy 1.200.000 Sk získal 90 %. Prijatím opačného záveru by totiž neprimeraný prospech získal sám odporca pri nadobudnutí uvedenej pohľadávky, a už nadobudnutie pohľadávky za odporcom vyplatenú sumu by tu muselo byť považované za rozporné s dobrými mravmi. Pritom pri pohľadávkach, zvlášť voči právnickým osobám, ako to bolo aj v posudzovanom prípade, sa často aj pri vysokých nominálnych hodnotách jedná o hodnoty značne neisté.

Správne boli aj závery okresného súdu o nenaplnení podmienok na odstúpenie od zmluvy, a to tak podľa § 49 OZ, ako aj podľa § 517 ods. 1 OZ. K otázkam tiesne na strane odporcu ako aj omeškania na strane navrhovateľa bola správnosť záverov okresného súdu odôvodnená vyššie a platí aj vo vzťahu k odstúpeniu z týchto dôvodov.

Čo sa týka záveru okresného súdu o určení začiatku plynutia premlčacej doby, je odporcom predstreté odlišovanie práva na zisk a práva na vyplatenie peňazí predstavujúcich zisk teoretickou konštrukciou mimo skutočný obsah zmluvy. Významná je tu skutočnosť, že od odporcu mohol navrhovateľ požadovať peňažné prostriedky najskôr odvtedy, odkedy ich mal odporca k dispozícii. To bolo, ako správne uzavrel

okresný súd, ich pripísaním na účet odporcu dňa 10.6.2009, trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ potom začala plynúť 11.6.2009 a deň 11.6.2012, kedy bola žaloba podaná na súde, bol jej posledným dňom.

Dôvodná nebola ani odvolacia námietka o nesprávnom právnom posúdení spočívajúca v nesprávnom subsidiárnom použití ustanovení zmluvy o združení (odporca považoval za správne použitie ustanovení zmluvy o tichom spoločenstve). Otázka správneho výberu zmluvného typu pre subsidiárne použitie na vzťah upravený nepomenovanou zmluvou má význam len v prípade, ak je potrebné riešiť otázku, ktorú sama nepomenovaná zmluva neupravuje. V danom prípade však bolo možné všetky otázky významné z hľadiska uplatneného nároku riešiť priamo podľa zmluvy účastníkov, preto je výber subsidiárne použiteľného zmluvného typu bez významu na rozhodnutie o veci a prípadné pochybenie pri ňom bez možnosti dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ odporca namietal uskutočnenie čiastočného vyporiadania účastníkov združenia ako zmluvou neupravené, je to v priamom rozpore so obsahom zmluvy zisteným okresným súdom, podľa ktorého účastníkom vzniká nárok na podiel zo zisku po skončení každého jednotlivého vymoženého pohľadávky. Vyporiadanie tak bolo podľa výslovného znenia zmluvy účastníkov prípustné a okresný súd nepochybil, keď odporcovi uložil vyplatiť navrhovateľovi na neho pripadajúci pomer vymožených prostriedkov, aj za situácie, že nebolo ukončené vymáhanie všetkých pohľadávok, ktorých sa zmluva účastníkov týkala. Nedôvodný bol aj poukaz odporcu na režim podielového spoluvlastníctva pri vymožených prostriedkoch, pretože podľa zmluvy účastníkov sa podielovým spoluvlastníctvom účastníkov mal stať majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti, čo však nie je pohľadávka patriaca iba odporcovi a ani peniaze získané jej plnením. Za majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti by mohli byť považované výnosy, ktoré by priniesli vklady účastníkov, nie však samotné vklady alebo ich peňažné ekvivalenty.

Dôvodne však odporca namietal určenie okamžiku vzniku omeškania, ktoré okresný súd stanovil minimálne na 12.10.2011 a odvodzoval od okamžiku, kedy si odporca prevzal vyúčtovanie vyhotovené svedkom J.. Ako však správne uviedol okresný súd na inom mieste rozhodnutia, splatnosť nebola medzi účastníkmi dohodnutá a ani inak určená, preto sa riadi ustanovením § 563 OZ podľa, ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Pretože žiadosť navrhovateľa o plnenie od odporcu nebola preukázaná, bolo potrebné za výzvu na plnenie považovať až doručenie návrhu odporcovi, ku ktorému došlo dňa 24.4.2013. Dňa 25.4.2013 bol odporca povinný plniť a dňom 26.4.2013 sa dostal do omeškania, odkedy potom navrhovateľovi patrí úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne.

Vzhľadom na uvedené krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil čo do istiny a zmenil čo do úroku z omeškania.

Rozsudok bolo potrebné potvrdiť aj ohľadom trov konania. Krajský súd nepovažoval za dané dôvody hodné osobitného zreteľa na strane odporcu pre použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Právny vzťah, v ktorom má pôvod žalovaný nárok má blízko k obchodnoprávnemu charakteru a nejedná sa o obranu práva bezprostredne súvisiaceho s uspokojovaním základných životných potrieb. Súčasne pomery odporcu nemožno hodnotiť ako nepriaznivé, pokiaľ disponuje majetkovými hodnotami, ktorých sa konanie týkala.

Zároveň nemožno priznané trovy konania hodnotiť ako neúčelne vynaložené len preto, že právny zástupca prezentuje na pojednávaniach to isté stanovisko. Účel účasti právneho zástupcu na pojednávaní nie je len v prezentovaní základného stanoviska ku konaniu, ale aj v pripravenosti strany sporu kvalifikovane reagovať na vývoj sporu a priebeh pojednávania. Túto pripravenosť zabezpečuje právny zástupca už samotnou svojou účasťou aj v prípade, pokiaľ na pojednávaní nenastane potreba žiadnej reakcie právneho zástupcu. Na nariadenom pojednávaní je preto v zásade účelná aj pasívna účasť právneho zástupcu, pokiaľ nenastane potreba jeho aktívneho vystúpenia záujme uplatnenia alebo bránenia práva.

Dôvodom pre zmenu rozhodnutia o trovách konania nebola ani zmena napadnutého rozhodnutia ohľadom úrokov z omeškania, pretože sa týkala zanedbateľnej časti príslušenstva.

V odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi krajský súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože ju nežiadal (§ 224 ods. 1 v spojení s ust. § 151 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.